

Waar de mist niet kan komen - Juliet

Juliet is een uitgave van Van Driel Publishing, Brugge

© 2026 Van Driel Publishing

Auteur: Aster Borg

Redactie: Theo van Rijn

Corrector: Dominique Vandelanotte

Omslagontwerp: Danny Dirix

Opmaak: Terence van Driel

ISBN: 9789493472655 (hardback)

ISBN: 9789493472754 (e-book)

NUR: 342

WWW.VANDRIEL.BE

info@vandriel.be

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Aster

WAAR DE MIST NIET KAN KOMEN

BOEK 3

JULIET

*Non, rien de rien
Non, je ne regrette rien
Car ma vie, car mes joies
Aujourd'hui, ça commence avec toi*

Non, je ne regrette rien

Édith Piaf

Cherbourg April 1912

Boven de oceaan kleurde de avondlucht oranje en roze. De zoute lucht vermengde zich met de geur van kolen en rook. Op het dek van het *SS Nomadic* praatten de passagiers vol verwachting over de komende reis aan boord van het droomschip *RMS Titanic*. Mannen in pakken vergezelden elegante dames met hoeden versierd met linten en veren. Ze konden hun trots niet verbergen dat ze deel uitmaakten van een moment dat geschiedenis zou worden.

‘Waarom duurt het zo lang voordat we aan boord van de grote boot mogen gaan?’ De kleine Juliette Delacroix wipte van het ene been op het andere. Ze hield zich vast aan de reling en keek uit over de zee. Haar vingers zochten de hand van Bernadette. Het gezicht van Bernadette was half verborgen onder een hoed met strik en brede randen.

‘Geduld, liefje, het schip naar Amerika heeft vertraging opgelopen.’

Rond vijf uur waren de reizigers aan boord van het *SS Nomadic* gegaan. De passagierstender van White Star Line moest de eerste- en tweedeklaspassagiers van de haven naar de *oceanliner* brengen. Een tiental minuten nadat ook de bagage aan boord was gebracht, werd het bevel gegeven om de trossen los te gooien. Het *SS Traffic*, de tender met de derdeklasreizigers, volgde enkele minuten later.

Na een halfuur varen over de woelige zee naar de buitenhaven van Cherbourg was het *RMS Titanic* nog steeds niet te zien.

‘Ik heb het koud.’ Juliettes tanden klapperden.

‘Ik weet het.’ Bernadette rechte de kraag van Juliettes kasjmierjas en trok de muts verder over haar zwarte krullenbol. ‘Beter zo?’

Juliette knikte weinig overtuigend.

‘Ik weet zeker dat we snel in een warme hut aan boord van de Titanic zullen zijn,’ zei een man naast Bernadette.

Ze keek opzij. Heel even vergat ze te ademen toen ze het lachende gezicht van John Jacob Astor herkende. Over zijn flanelen overhemd droeg hij een marineblauw pak. Drie diamanten sierden de gouden ring om zijn vinger.

Aan zijn arm hing zijn vrouw, Madeleine Talmage, en zoals meestal waren de Astors vergezeld door hun terriër. Een windvlaag speelde met de veren op Madeleines hoed. Ze ondersteunde haar buik met één hand, alsof ze elk moment kon bevallen. Bernadette kende het schandaal rond de echtscheiding van Astors eerste vrouw. Hij had haar verlaten voor de veel jongere Madeleine. Na een lange reis door Europa keerde het pasgetrouwde paar terug naar New York.

‘Mag ik de hond aaien?’ vroeg Juliette terwijl ze naar Bernadette opkeek.

‘Zeker,’ antwoordde meneer Astor voordat Bernadette iets kon zeggen. ‘Ze heet Kitty. Ze gaat overal met ons mee.’ De blik in zijn ogen bevestigde dat meteen.

‘We zijn haar bijna kwijtgeraakt,’ zei Madeleine. Haar hand gleed van haar buik naar haar borst. ‘In Egypte was ze weggelopen.’

‘Gelukkig liep het goed af.’ John Jacob streek met zijn vingers over de kop van zijn hond.

In de verte klonk een scheepshoorn.

‘Daar is hij,’ riep een man. ‘Ik zie de vier schoorstenen van de Titanic.’

Iedereen aan boord draaide zich tegelijk om. Een zucht van opluchting ging door de menigte.

‘Eindelijk,’ klaagde een dame. ‘We dobberen al meer dan een uur op open zee.’

Voor hen rees het kolossale schip op, als een drijvend paleis dat uit het water leek te groeien. De gouden letters *RMS Titanic* glansden op de romp, ze vingden het laatste licht van de avond.

‘Wat is het groot,’ fluisterde een jongedame. Haar met fluweel omhulde vingers gleden naar haar mond.

Langzaam gleed de passagierstender naar het droomschip. Een smalle loopplank werd uitgeschoven en verbond het flying bridge-dek van het SS *Nomadic* met het E-dek van de *Titanic*. De wind trok aan en maakte de tender tot een speelbal van de golven. Enkele bemanningsleden hielden de slingerende loopplank stevig vast, zodat de passagiers veilig konden overstappen.

Juliette aarzelde, haar voeten wiegden mee met de onstabiele plank.

‘Kom maar,’ riep een bemanningslid aan de andere kant.

Halverwege wankelde ze en viel voorover. Huilend wreef ze over haar pijnlijke knieën.

Twee stewards snelden te hulp. De ene hield de rij passagiers tegen terwijl de andere zich over Juliette en Bernadette boog, alsof zij leden van een koninklijke familie waren.

‘Schatje toch.’ Bernadette bukte zich, haar ogen nauwlettend op de wonden gericht om hun ernst te beoordelen. ‘Het is niet erg,’ constateerde ze. ‘Kom.’ Ze pakte Juliette bij de hand en leidde haar naar het E-dek.

‘Hoe komt het dat zo’n groot schip niet zinkt?’ vroeg Juliette.

John Jacob Astor was direct na hen aan boord gegaan. ‘Maak je maar geen zorgen,’ zei hij en knipoogde. ‘Dit schip is onzinkbaar.’

Even na acht uur was iedereen aan boord en vertrok de *Titanic* naar Queenstown.

Met de woorden ‘goede reis, tot over vijftien dagen’ had de kapitein van het SS *Nomadic* afscheid genomen.’

Deel 1

Château Delacroix

Lily
Parijs 1981

Vanuit het raam van mijn appartement houd ik de straat in de gaten. Het zonlicht verblindt me, mijn oogleden ontspannen pas op het moment dat de zon achter een wolk verdwijnt. Beneden leunt de taxichauffeur tegen zijn auto. Hij wacht al meer dan tien minuten. Autumn nam haar tijd om afscheid van me te nemen.

De voordeur valt in het slot, Autumn loopt naar de taxi. Haar mantel zit nonchalant over haar schouders. Ze doet geen moeite om zich te haasten, haar torenhoge naaldhakken laten grote stappen simpelweg niet toe.

De man tikt zijn sigarettenpeuk weg en zet zich nonchalant af tegen zijn voertuig. Met een elegant gebaar gaat Autumns zonnebril van haar hoofd op haar neus. De lach van de chauffeur wordt breder. Zijn hand gaat naar haar koffer. Zijn mond beweegt, de hare blijft een horizontale streep.

Terwijl hij haar bagage in de taxi zet, draait ze zich om. Zorgvuldig schikt ze haar haren. Ze legt haar hand op haar buik en laat haar blik over haar brede zomerbroek gaan. Van hieruit kan ik het onmogelijk zien, maar ik weet zeker dat ze zichzelf in de etalage van de kledingzaak naast het appartementsgebouw bewondert. De paparazzi hebben geen schijn van kans om haar op een onbewaakt moment te fotograferen. Elk moment van de dag is Autumn klaar om een filmset te betreden.

Tevreden met haar spiegelbeeld loopt ze weg en schrijdt over de straatstenen naar de taxi waar het portier voor haar openzwaait.

Een steek gaat door mijn hart. Heel even lijkt het erop dat ze

niet meer naar boven zal kijken voordat ze voor enkele maanden naar Californië verdwijnt. Met één been uit de wagen en haar hand op het portier zoekt ze mijn gezicht achter het raam. Een stralende lach is haar antwoord wanneer ik uitbundig zwaai. Ze werpt me een kushand toe en laat zich in de auto glijden.

Mijn blik volgt de auto totdat hij uit het zicht verdwijnt. Ik laat het gordijn los en zucht. Hoewel Autumn amper de deur uit is, valt de eenzaamheid als een koude deken over mijn schouders.

Bijna een jaar verbleef ze in mijn appartement, ik genoot van elk moment. Na haar filmopdracht in Parijs bleef ze nog lange tijd hangen. Niet veel later kwam er een aanbod voor een rol in een nieuwe film. Ze was door het dolle heen. Stiekem had ik gehoopt dat ze nooit meer zou gaan, maar hoe moeilijk het ook voor me was, ik wilde haar enthousiasme niet temperen. Ze heeft recht op haar eigen leven. Waarom zou ze haar tijd verspillen met bij mij te blijven?

In de keuken zet ik koffie. Mijn ogen worden vochtig zodra ik het patisseriesdoosje uit de koelkast pak.

‘Speciaal voor jou,’ hoor ik haar opnieuw zeggen. ‘Geniet ervan.’

Met het aroma van verse koffie en de zoete geur van mijn con-cordegebak in de neus loop ik naar de woonkamer. Ik probeer de melancholie op afstand te houden, maar het heeft geen zin. Ik weet hoe gemakkelijk die zich meester van mij kan maken. Binnen enkele ogenblikken voel ik mezelf wegzakken in de bekende, trieste stroom waar ik, op de laatste maanden na, veel te vaak door werd meegevoerd.

‘Waarom zo triest? Het is slechts tijdelijk, toch?’

Mijn blik glijdt naar de sofa tegenover de mijne.

Amandine.

Haar aanwezigheid maakt mijn eenzaamheid voelbaar.

‘Een halfjaar.’

‘Wat zijn zes maanden?’ lacht ze.

Ik frons. 'Op mijn leeftijd is dat heel lang.'

De moed zakt me in de schoenen. Amandine en ik. Zo zal het dus de komende tijd zijn.

'Maak je geen zorgen. Ze zal je regelmatig bellen. Autumn is voorgoed terug in jouw leven, dat weet je toch.'

'Ja, ik heb haar terug.' Glimlachend laat ik mijn hoofd tegen de leuning steunen.

'Maak dan het beste van de tijd dat ze er niet is.'

Ik giet melk in mijn koffie en strooi er een schepje suiker in. De damp kringelt omhoog. Door overdreven hard te roeren probeer ik Amandine uit mijn gedachten te verdrijven. Net zoals de suiker in de bruine vloeistof lost ook haar beeld op. Snel pak ik de afstandsbediening en zet de televisie aan voordat ze weer kan opduiken.

Ongeduldig zap ik van kanaal naar kanaal. Er is niet meteen iets wat me genoeg interesseert om mijn aandacht te trekken, tot een documentaire over de Franse regio Languedoc-Roussillon mijn vinger van de knop houdt.

'Rode wijn gemaakt van de Mourvèdre-druif heeft een krachtige, aardse smaak.' De opmerking van de presentator doet me denken aan wat Floris ooit zei, niet lang nadat we in Lavérune waren aangekomen. Zijn omschrijving was minder subtiel. *Deze wijn smaakt en ruikt naar grond.* Ik moet er opnieuw om glimlachen.

Floris. Lieve Floris. Bij niemand voelde ik me meer thuis dan bij mijn beste vriend.

'Montpellier wordt beschouwd als de hoofdstad van deze streek,' stelt de presentator.

De beelden van de stad zoals het Aquaduct van Saint-Clément en de Cathédrale Saint-Pierre doen me wegdromen. Het is alsof ik het parfum van bloemen in de smalle straatjes kan ruiken en het zachte geklater van fonteinen op de pleinen kan horen. Al snel leiden mijn herinneringen me terug, diep het verleden in.

*Lily**Dover Eind November 1931*

De trein vanuit Victoria station in Londen had vertraging opgelopen. Het was al een tijdje donker toen Floris en ik in Dover aankwamen. In het station had hij een trolley voor onze bagage gevonden.

‘Hopelijk verloopt de verdere reis een beetje vlotter.’ Hij pakte mijn koffer op en zette hem op de kar.

‘Ik heb er alle vertrouwen in. Morgen nemen we de veerboot naar Calais en daar pakken we de trein naar Parijs. De opgelopen vertraging heeft niet veel invloed op de rest van onze reis naar Lavérune.’

‘Wat doen we? Gaan we te voet naar het hotel of wil je een taxi nemen?’ vroeg hij, terwijl we over het perron naar de uitgang liepen.

Het was een kille avond, hoog boven ons schitterden talloze sterren aan de heldere hemel. Een zachte wind speelde met mijn hoed. De zilte geur van de zee hing in de lucht vermengd met het aroma van de nog natte stenen.

‘We hebben uren stilgezeten, een wandeling zal ons goed doen. Het hotel is vlakbij.’

‘Dan gaan we lopen.’

In de hal van het station pakten we onze bagage van de kar.

‘Alsjeblieft.’ Als een gentleman hield Floris de deur voor me open.

Op weg naar het hotel werd ik opnieuw overvallen door twijfel. Wat stond me in Lavérune te wachten? De hele onderneming, de reis van New York naar het zuiden van Frankrijk was één

enorme gok. Aan de hand van de dagboeken had ik voor mezelf een wirwar van veronderstellingen gevormd in de hoop dat ze een glimp van de waarheid over mijn verleden zouden onthullen. Er was geen enkele zekerheid, misschien zat ik er compleet naast. Ik schudde die negatieve gedachte van me af. Ik moest wel, wat kon ik anders doen? Een andere optie was er niet.

En wat als ik het bij het rechte eind had? Hoe zouden mijn familieleden reageren als ik over twee dagen ineens aan hun deur zou staan? Voor hen was ik bijna twintig jaar geleden omgekomen bij de ramp met de Titanic. Ze gingen ervan uit dat mijn lichaam nooit was gevonden en dat ik samen met het schip ten onder was gegaan.

Mijn familie.

Nog steeds voelde het vreemd en bijna onwerkelijk om te bedenken dat mijn oorsprong in Lavérune lag. Op dat moment in mijn leven waren Autumn, Rebecca en Alice mijn zelfgekozen verwanten. Ik had hen achtergelaten om deze reis te ondernemen. Wat miste ik Autumn, ik wilde zo snel mogelijk terug naar New York om haar in mijn armen te kunnen sluiten.

Aan de overkant van de straat liep een koppel. De jongeman deed me aan Norman denken. Nadat het erop leek dat hij voorgoed uit mijn leven was verdwenen, was hij onverwacht weer opgedoken.

Mijn hand verdween in de zak van mijn jas, zoekend naar het papiertje met zijn adres en telefoonnummer. Toen ik het tegen mijn vingers voelde, gleed er een zucht van opluchting over mijn lippen. Voor de zekerheid had ik het overgeschreven op een papiertje dat ik veilig in mijn handtas had gestopt. Het zou me niet nog eens overkomen dat ons contact opnieuw verloren zou gaan. Zodra ik in het hotel aankwam, zou ik hem bellen, zoals ik had beloofd. Ik kon bijna niet wachten om zijn stem te horen.

De koude wind deed me onwillekeurig rillen. Ik trok de kraag

van mijn jas steviger om me heen.

‘Wil je mijn sjaal?’ Floris haalde hem van zijn nek en hield hem me voor.

‘Dankjewel, dat is lief van je,’ lachte ik, ‘ik kan hem wel gebruiken.’

Hij zette zijn koffer neer en legde de wollen sjaal om mijn hals.

‘Beter?’

‘Veel beter.’

‘Waar was je met je gedachten? Heel even leek het erop dat ik alleen door de straten van Dover liep,’ fronste hij.

Zijn bezorgdheid deed me goed. Zijn gezelschap was een zegen, ik kon me niet voorstellen dat ik de reis zonder hem had moeten doen.

‘Je kan me beter vragen waarover ik niet pieker.’

Zoals het altijd was, gingen mijn gedachten alle kanten op. Me zorgen maken leek wel mijn tweede natuur.

‘Waarover maak je je de grootste zorgen?’

‘De grootste? Ik vraag me af of ik er goed aan heb gedaan om hierheen te komen en Autumn achter te laten.’

‘Dat zal de toekomst uitwijzen. Je hebt een beslissing genomen en je zal de consequenties daarvan ondervinden. Dat buiten beschouwing gelaten, hoef je niet te piekeren over Autumn. Zoals je zelf al verschillende keren hebt gezegd, is ze in goede handen bij Alice en Rebecca.’

De rust in mijn hoofd keerde terug. Floris had mijn gedachten en gevoelens gefileerd en teruggebracht tot het belangrijkste in mijn leven. De zorg voor Autumn. Ook al mislukte alles in mijn leven, ik had nog steeds mijn lieve kind.

‘Heeft het zin dat je loopt te piekeren in plaats van een praatje met mij te maken?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Helpt het je vooruit? Heb je een oplossing gevonden?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ steigerde ik. Hoe kon het ook?

‘Dan kan je er beter mee stoppen, vind je niet? We zijn samen hier in Dover, wat komt, kan je niet tegenhouden. Dubben en denken lost niets op. Laat morgen over aan morgen en geniet van dit moment.’

‘In de bittere kou?’ Ik deed of ik huiverde.

Speels trok hij de sjaal strakker om mijn hals. ‘Je weet wat ik bedoel, jongedame.’

Ik ging op mijn tenen staan en gaf een zoen op zijn wang.

Hij pakte de twee koffers en liep verder.

‘Kom je? Ik heb honger en ik heb het koud zonder mijn sjaal,’ riep hij over zijn schouder.

Ik versnelde mijn pas en haakte mijn arm in de zijne.

Wat hield ik van Floris. Wat hield ik van het gevoel dat hij me kon geven.

Zodra we waren ingecheckt, haastte ik me naar mijn kamer. Het papiertje van Norman trilde in mijn hand toen ik zijn telefoonnummer draaide. Het duurde een tijdje voordat iemand van het hotel waar hij verbleef me met zijn kamer doorverbond.

‘Lily?’ Het klonk alsof hij alle hoop had opgegeven om nog iets van me te horen.

‘Dag Norman,’ mijn stem schoot de hoogte in. Ik had nooit verwacht om zo opgelucht te zijn hem te horen.

‘Ik had je enkele uren eerder verwacht.’ Ook in zijn stem hoorde ik opluchting.

‘We zijn pas aangekomen. De trein had vertraging.’

‘Ik ben blij dat je er bent. En dat ik je hoor.’

‘Ik ook.’

Ik vertelde hem hoe de reis tot nu toe was verlopen. Hij onderbrak me door te zeggen dat hij me miste.

‘Ik jou ook en ...’

‘Lily, ik heb nagedacht.’

Mijn hart sloeg een slag over.

‘Ik weet niet of ik nog zes maanden zonder jou kan,’ ging hij verder. Zijn contract in Polen verliep pas een halfjaar later.

‘O?’

‘Het spreekt voor zich dat ik eerst terug moet naar Warschau, maar ik ga mijn leidinggevende vertellen dat ik zo snel mogelijk wil stoppen. Hij zal mijn standpunt begrijpen ... Hij moet er begrip voor hebben. Desnoods pleeg ik contractbreuk.’

‘Is dat wel een goed idee?’

‘Ik mis je. Ik wil je niet missen.’ Hij klonk alsof hij veronderstelde dat ik daar anders over dacht. ‘Ik wil zo snel mogelijk bij jou zijn.’

In gedachten zag ik hem zitten, op het puntje van de sofa in zijn hotelkamer. Waarschijnlijk trommelde hij met zijn vingers op de leuning, een trekje dat hij vertoonde als hij zenuwachtig was.

‘Dat wil ik zeker,’ kon ik vol overtuiging zeggen. ‘Alleen weet ik op dit moment niet waar ik over enkele dagen of weken zal zijn. Ik weet niet eens of ik het bij het rechte eind heb wat mijn herkomst betreft. Als mijn veronderstellingen correct zijn, heb ik er het raden naar hoe mijn ... familie zal reageren.’

Ik stopte met praten. Het belangrijkste had ik achterwege gelaten. Ik wist immers niet hoe hij daarop zou reageren. Ik besloot het uit te spreken, tenslotte was het voor mij van cruciaal belang.

‘Zodra ik kan, ga ik terug naar New York. Naar Autumn. Haar mis ik het meest,’ zei ik eerlijk.

‘Waar je ook bent, deze keer reis ik je achterna.’ Hij aarzelde geen seconde. Ik leidde eruit af dat Autumn voor hem geen obstakel was. Mijn ogen werden vochtig.

‘Ik hou van je.’ Mijn stem klonk breekbaar als glas.

Zijn antwoord was duidelijk en stelde me gerust.

‘Ik ook van jou, Lily.’

LILY
Parijs 1981

‘Je hebt me nooit verteld hoe je in contact bent gekomen met je vermoedelijke familie in Lavérune.’ Amandine heeft zich moeiteloos in de sofa tegenover mij geïnstalleerd. Er is geen ontkomen meer aan, ze is hier om te blijven.

De documentaire over de Franse regio Languedoc-Roussillon weet me onvoldoende te boeien, nostalgische gedachten overheersen mijn drang naar nieuwe kennis.

Vanuit de mist in mijn hoofd doemt het château van de familie Delacroix op. Het was een elegant achttiende-eeuws landhuis met sierlijke gevels opgetrokken met warmgekleurde steen. Ik was onder de indruk van de rijkelijk versierde ingang en de hoge ramen. Rond het château lagen immense wijngaarden uitgestrekt als een golvend tapijt van groen, terwijl oude fonteinen en statige bomen de tuinen omlijstten.

‘Tijdloos,’ zei Floris, terwijl hij tussen zijn tanden door floot.

Met de veerboot waren we vanuit Dover naar Calais gevaren. Een comfortabele trein bracht ons naar Parijs vanwaaruit we verder naar Lavérune waren gereisd.

‘Ik kan me voorstellen dat het bijzonder spannend voor je was om na zo’n lange reis eindelijk je einddoel te bereiken. Had je geen twijfels?’

‘Ja, het was een bijzonder moment. Ik herinner me de tweestrijd in mij. Enerzijds wilde ik zo snel mogelijk wegrennen van het château en van een eventuele teleurstelling. Anderzijds wilde ik eindelijk afsluiting van mijn reis.’

Ik laat mijn hoofd tegen de stoelleuning steunen. Ik graaf diep in mijn herinneringen en probeer me voor de geest te halen hoe ik me die dag voelde. Het vlammetje van mijn liefde voor Norman was opnieuw aangewakkerd tot een aangenaam vuur. Het telefonische gesprek vanuit mijn kamer in Dover had mij nieuwe energie gegeven. Ik geloofde Norman toen hij zei dat hij van me hield, in zijn stem hoorde ik dat zijn verlangen om snel weer bij mij te zijn oprecht was.

Een dag later, na onze aankomst in Parijs, belde ik hem opnieuw. Hij leek in de wolken om mijn stem te horen en de vlin-ders in mijn buik fladderden steeds hoger. Ik durfde voorzichtig te stellen dat ik gelukkig was. Dat gevoel zorgde ervoor dat ik me minder zorgen maakte over de uitkomst van mijn zelfopgelegde missie. Ik was ervan overtuigd dat Norman opnieuw een rol in mijn leven zou spelen. Stiekem dagdroomde ik van het gezin dat we samen met Autumn zouden vormen.

‘Het doet me plezier om te horen dat je op dat moment in je leven op een goede plek was,’ concludeert Amandine.

‘Ja, de onverwachte terugkomst van Norman had alles veranderd.’

‘Was je in staat om los te laten dat hij een relatie had gehad, terwijl jij in stilte op hem was blijven hopen?’

De huid op mijn voorhoofd trekt samen tot een frons.

‘Ik geef toe dat het moeilijk was om het beeld van hem met een andere vrouw uit mijn hoofd te krijgen. Ik ging ervan uit dat hij alle hoop om me weer te zien had opgegeven en nam het hem niet langer kwalijk. Als twijfel toch de kop opstak, was Floris er steeds om die weg te nemen. Hij was van mening dat ik die hele toestand van miscommunicatie en misverstanden achter me moest laten.’

‘Je hebt er goed aan gedaan om hem terug in je leven te laten.’
Mijn ogen prikken, snel veeg ik een traan van mijn wang.

‘Je lijkt het niet met me eens?’ merkt Amandine op. Met een bedachtzame blik kijkt ze me aan.

‘De kennismaking met de familie Delacroix zette een nieuwe reeks aan gebeurtenissen in gang.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Dat geluk meestal van korte duur is.’

*Lily**Lavérune December 1931*

‘Je hebt me nog niet verteld hoe je dit gaat aanpakken? Wat is het plan? Ga je zo meteen aanbellen bij de familie Delacroix en hen zeggen dat hun verloren dochter is teruggekeerd?’

Verdwaasd keek ik Floris aan, hij haalde me uit mijn gedachten. We zaten in een taxi op weg naar het château van de Delacroix. Het was december, de zon straalde aan de hemel. Het leek wel lente in plaats van winter.

‘Ik ... ja, zoiets. Ik pak het natuurlijk subtieler aan dan dat jij hiermee suggereert,’ rol ik met mijn ogen.

In mijn hoofd had ik me dit moment al verschillende keren ingebeeld. Allerlei scenario's waren de revue gepasseerd, maar nooit leek het of ik de juiste woorden vond om het nieuws over te brengen.

‘Je hebt tenminste opgeschreven wat je gaat zeggen?’

‘Niet echt, ik heb gerepeteerd in mijn hoofd. Ik kan toch niet voorspellen hoe dit gesprek zal lopen, het is geen monoloog die ik ga opvoeren.’

‘Had je niet beter een brief kunnen schrijven om het doel van je bezoek uit te leggen?’

De knoop in mijn maag werd strakker aangetrokken.

‘Denk eraan dat wat jij zo meteen gaat vertellen voor die familie compleet onverwacht is. Ze zullen in shock zijn. Misschien verklaren ze je voor gek. Of erger: voor een fortuinjager.’ Hij ging steeds sneller praten.

‘Dat begrijp ik natuurlijk wel, maar ik heb dit.’ Ik toon hem

mijn armband met de initialen J & D. ‘Dit sieraad gaat direct uitsluitel geven. En ik heb de dagboeken van Frances. Als ik daadwerkelijk op 10 april 1912 in Cherbourg aan boord van de Titanic ben gegaan, is ook dat een bewijs.’

‘Voilà, we zijn er,’ onderbrak de chauffeur ons.

De taxi minderde vaart voordat hij de brede laan met cipressen opreed.

Ik wrong mijn handen, Floris legde er de zijne op. Ik kon nog terug, ik behoefde slechts de taxichauffeur te vragen om rechtsomkeer te maken.

‘Het komt goed,’ fluisterde Floris.

‘Ik heb naar dit moment toegeleefd. Nu ik hier ben, twijfel ik enorm.’ Krampachtig pakte ik mijn tas vast.

‘Natuurlijk twijfel je, dit is hét ogenblik.’

De taxi stopte. De chauffeur draaide zijn hoofd naar mij. Ook hij leek te twijfelen of ik hier wel wilde zijn.

‘We zijn er,’ herhaalde hij.

‘Prima,’ zei Floris, ‘dankjewel.’

De chauffeur deed zijn deur open, stapte naar buiten en hielp me bij het uitstappen. Floris rekende af. Nadat de taxi het grind weer was afgereden, stak hij zijn arm door de mijne.

‘Zo, je had het slechter kunnen treffen. Wat een kasteel. Tijdloos.’ Hij floot tussen zijn tanden door.

Mijn mond was opengevallen. Het château had een indrukwekkende, rechthoekige structuur met een stenen gevel voorzien van verfijnde ornamenten en beeldhouwde details. De tuinen waren ontworpen in Franse stijl, met symmetrische perken, fonteinen en beeldhouwwerken om de grandeur van het kasteel te versterken.

‘Oké,’ sprak ik mezelf moed in. ‘Zo ver zijn we dan.’

Ik liet de arm van Floris los. Met knikkende knieën liep ik naar de voordeur. Elke stap in het krakende grind leek moeizamer te

gaan. Hoewel een frisse wind met mijn lange rok speelde, voelde ik het zweet in mijn oksels prikken. Het benauwde gevoel verdween pas nadat ik de knopen van mijn kasjmieren cardigan had geopend.

Boven op de trap staarde ik naar de bronzen klopper.

‘Ga je nog aankloppen?’ Floris was me gevolgd. Hij was op een discrete afstand blijven staan, alsof hij me wilde laten weten dat ik dit alleen moest doen, maar dat hij er was als ik zijn steun nodig had.

Met trillende vingers pakte ik de deureklopper in de vorm van een leeuwenkop en klopte driemaal op de deur. Mijn hart bonkte tegen mijn borstbeen. Ik greep ernaar, ik had het gevoel dat ik onwel zou worden.

Enkele ogenblikken later hoorde ik geschuifel achter de deur. De hand van Floris in mijn rug kalmeerde me. Ik was opgelucht dat ik op hem kon rekenen.

Ik kan nog weg, dacht ik. Ik hoef dit niet te doen.

Ik had verwacht dat de grote deur met een piepend geluid zou opengaan, maar hij gleed geruisloos open.

In de hal stond een vrouw van middelbare leeftijd. Haar zwarte haren vielen in elegante golven langs haar schouders. Haar bleke huidskleur suggereerde dat ze niet vaak aan het zonlicht werd blootgesteld. Haar lippen waren klassiek rood gestift. Ze had een elegante parelketting om haar hals en opvallende oorringen als sieraden gekozen.

‘Ja?’ vroeg ze na een tijdje, waarschijnlijk omdat staren het enige was wat ik deed. De glimlach om haar lippen vervaagde. Met haar donkerbruine ogen nam ze mij en Floris op. Haar blik was bedachtzaam. Wantrouwig.

‘Neem me ... ons niet kwalijk dat we ... dat ik ...’ Ik zweeg en slikte mijn gestotter in. Ik sloot mijn ogen en ademde één keer diep in en uit.

‘Mijn naam is Lily Appleton. Dit is mijn vriend Floris. Ik woon in New York, maar ben afkomstig uit deze streek. Tenminste, dat denk ik toch en ...’

‘Ik begrijp niet wat u van mij wilt, miss Appleton.’ Ze klonk kordaat, haar vingers klemde om de voordeur. Ze deed een stap achteruit en leek zich klaar te maken om de deur te sluiten. ‘Wat kan ik voor u doen?’ probeerde ze.

Ik slikte opnieuw, vermande mezelf.

‘Wat ik u ga vertellen zal bijzonder ongeloofwaardig klinken, irreëel of absurd zelfs.’

De vrouw verschool haar lichaam achter de deur. Haar wenkbrauwen kropen steeds dichterbij elkaar toe.

‘Als mijn informatie klopt, ben ik negentien jaar geleden samen met een vrouw naar Cherbourg gereisd en ...’

‘Negentien jaar geleden?’ Haar ogen vlogen open, een angstige blik verdrong het wantrouwen. Ze rilde, haar handen klauwden in de deur.

Ik deed mijn best om het beven te onderdrukken. Floris’ hand in mijn rug kon me deze keer niet helpen.

‘In Cherbourg zijn we aan boord gegaan van de Titanic om de overtocht te maken naar ...’

De weinige kleur verdween uit haar gezicht. Het enige wat opviel was haar rode lippenstift.

‘Is dit een misselijke grap?’ Haar stemgeluid ging de hoogte in. ‘Waarom doet u dit?’ Ze keek afwisselend van mij naar Floris alsof ze verwachtte dat een van ons een eind ging maken aan de vreemde vertoning. Vervolgens keek ze in de hal, ze leek te overwegen om iemand om hulp te vragen.

‘Ik weet dat ik u hiermee overval en dat spijt me oprecht, maar ik moet dit weten, mevrouw.’ Ik nam een pauze om de juiste zinnen in mijn hoofd te formuleren. ‘Klopt het dat de kleine Juliette Delacroix samen met een vrouw de overtocht naar New York